OMAHA

PŘEDNÁŠKA UČITELE UČITELE BENEŠE

S pocitem zvláštního nadšení, očekávali jsme příjezd Vojty Beneše, odevzdaného bojovníka za českou samostatnost, za svobodu zotročeného lidu, silného vojáka českého, jenž s nadějnou láskou lne k hrudě své milované země a jenž nedovede se zaleknouti ani nejhoršího, jsa si vědom, že pracuje pro dobrou věc s celou duší a zápalem, jenž je hotov život nasaditi za věc, která jest mu nade vše, za osvobození českého lidu. Je to pracovník, jenž jde světem a jenž není placen za práci svou ani centem z peněz, které sbírá český lid v Americe. Tiskli jsme mu ruku jako příteli dobrému a radostně, ale s úctou nepopsatelnou jsme stanuli před Benešem, obdivujíce v duchu jeho práci, jeho vzácnou neohroženost, pomíjejíce slova, která pro nás byla potěšitelna. Odpoutali jsme duši svou od sebe, a jen o krásném úkolu jsme hovořili, nerušeni, kreslíce si v duchu, jak bude, až bude tělo.

V úterý, 22. února o 8. hodině večer se v Sokolovně sešlo na dr Beneš vyprávěti. Jen málo jich přišlo ze zvědavosti. A byli také, neboť když se shromáždění bohem ušli, aby svoji obolus zachovali pro věc jinou. Bůh to, buď! Než těm ponechávám, aby si to zpravili se svým svědomím. Po osmé hodině předseda zdejší odbočky Českého Národního Sdružení p. F. J. Kuták promluvil krátce k shromáždění. "Ztravil jsem s p. Benešem" pravil v úvodu svém "dvě hodiny v rozmluvě a vyšel jsem z ní neobyčejně rozechvěn, **neboť jsem nabyl přesvědčení, že ústy poctivého, pravdivého Beneše mluví k nám český lid, celý národ, jenž neztrácí svých ideálů ani naděje ve víru v lepší budoucnost, hodnu národa, jenž stkvěl se jako nádherný diamant mezi všemi zeměmi.**

Učitel Beneš po úvodu p. předsedy dekoval mu za jeho uznání a pravil, že přisel Honci na český cit, na česká srdce, aby se otevřela. Přichází jménem národa týraného, jež z čeká, že Bělehrad mlčky sám, sám, jak pravil, přijel do Ameriky vyprodán se svými svědomím, dříve, nežli se rozhodl jeti. Odešel od rodičů, zanechal vše, jen rodinu si vzal, aby ušla útrapám. Zaříkal se, že bude pracovati třeba proti všem, proti úřadům a železné hrázně, neboť je si jist, že pracuje pro dobrou věc svého národa. Tak přesel k líčení života českého, když vypukla válka. Byl právě tři dny doma po cestě z Ameriky. Bylo to doby hrozy, pláče a nářku. Byly to doby, kdy oko matek a otců neuschlo a kdy oči žen, dětí a sester propalovaly hodiny bezkonečné. Učitel Beneš líčil věrně, bez přibarvování, celý stav, v jakém byl český člověk na počátku války a v jakou se nalézal, když s rodinou odjížděl. Oči přítomných viděly nejednou muže tváře hnědé a rukou zmozolnělých, padla slza na tvrdou mozolnou hrud, jež dnes se pocity lásky nebo nenávisti bouří. Líčil vzdělávání, jeho bratří byli obětmi tyranie, jenž se nezpakoval ani na chvíli, když podpisoval výpověď války Srbsku mrtví smrti milionu lidí. Není nám možno všecko napsati, co Beneš řekl, ale nic nečmeli raditi, toť radíme, zapište si Benešovu knihu "Život našeho lidu ve válce", tam dočtete se všeho, jest to obraz věrný, malovaný mužem pravým. I my ji opatříme každému z čtenářů Českého Národního Sdružení (stojí 25c.)

Když líčil, jak český vojak šel karabáčován, aby šel do pekla, a když pak vykládal, jak české panky se vinuly a za to byly kosami zaviáli v sněhu.

"Jak jsem se dostal do Ameriky?" tak si mnohý ptá. Docela. Tak jako mnoho jiných a tak, jako ti, kteří přišli uniklí. Dnes už bych o tom nedostal, poněvadž byl bych uvězněn v hlubší vojenský sklep. O emigraci české za hranicemi nikdo nevěděl, že se vypravuje jeden, nebo jako ho mnozí nazvou, zběh. Dříve, ještě dobu k velkému odlivu. Líčil vzetí z nástupu dvou praporů 28. pěšího pluku, pluku pražského. Ve dnech slujíbky přišli zprávy, že celý pluk 11. dne 26. proževiti svou nenávist k militarismu, své slovanské cítění způsobem podobným.

Jest hodina dvanáctá, hodina rozhodná, těžká, hlas úderu na zvon zazní a hnutí naše osvobozovatelské najde své místo.

Není možným pochopiti, jak jest to možným, že ještě dnes se najdou lidé, kteří se vysmívají naší práci, kteří ji zlehčují. A přece všude, všude národ dnes vyhlíží jí Němci, bude s námi zle. Slám z kapse dopadne peníz mravenčím katolíkem, který začne křesťanským pozdravením "Pochválen buď Ježíš Kristus" a končí, vyhrožuje Němci, pak bude nám. Dnes již Vilém jen poroučí. Beneš praví nám, "I tejte se světem svědomí" a zvěstuje, která napsal člen rakouského kabinetu, profesor české university, prof. Albín Bráf, nyní již zvečnělý.

"U nás v zemích českých roste přísera všeněmeckého hnutí. Ta ruka, která v 18. století loupežně se vztáhla do zemí koruny české a nuvala z nich zemi nejprumyslnější, Slezsko, ta ruka sesílila během času. Vidíme, kterak nejen v německých krajinách Čech a v Rakousku, nýbrž i v německé části Slezska se pořád mocnějšímu jádru snaží o zabrání aspoň předních zemí rakouských, poněvadž Německo, které si chce zabezpečiti svou vlastní nejvhodnější cestu na východ, nemůže této vždy nalézti jinak než přes Terst. Z německých rozepsaných a německých kathedr nyní vůbec se hlásí, že říše německá nesmí býti celá, že musí se sice za to bráti Němci na mocdel, kdyby chtěli připojiti ku své říši země české s národem a všeobecným obyvatelstvem českým, nebo kdyby dokonce větší díl z nich rakouských, většinou katolických, chtěli zabrati a spojiti se svojí říší, většinou protestantskou, že by konečně Rusko a Francie nedopustili takového vzmachu Německa a tím porušení rovnováhy evropské. Je to sice možno, ale nutno se vypočísti všecky možnosti, které se během dob utvoří." Kdož ví, zda ne budou ti, kterým na zachování Rakouska záleží, v rozhodné chvíli jinak zapomínat? Vždyť to vidíme nyní na Rusku, jehož síly ochromuje nejen [illegible]

Chceme české politiky tedy musí více hleti, aby smysl jiných evropských národů pro otázku českou neutuchal, aby si ji zachovat zájem všech, kteří se domnívají, že Rakousko vzhledem k rovnováze evropské je nutno. Abychom to jedině společně dosáhnouti mohou ne všech chvíle, že na poli této musí krvácí, tuík krví zbroceno, se nic hrozí děje, které nelze mění podmínky, které budou [illegible] a závazky, jaká kterékoli z cizích velikých mocných dejí našemu národu. K tomu my se musíme připraviti a cvičiti, abychom byli dostatečně silní, abychom pokoji mohli, kdož zpečetí svůj chtíč dravým, kteří by nás vždy [illegible] To se dnes každý člověk cítiti. V tom není pessimismus. Znám-li nebezpečí, které se na mne valí, jsem povinen předevšim podívati se mu odhodlaně v tvář, čeliti mu a změřiti prostředky, které mám po ruce, abych je odvrátil."

Po válce jistě českých zůstane 100,000 sirotků, ti budou trpět; ale není národ náš tak chudým, aby se o ně nepostaral, ale nemůže nyní ničeho učiniti pro naší věc. Není li tedy nutností, abychom zachránili 10 mil. duší, jimž hrozí poroba nová, krutější všech dří vějších? Ta ubohá vdova se sirotami za 4—5 let se vzpamatuje, ale národ, celý národ bude snad 100 až 500 roků trpět. Proto musíme pomoci, neboť ten, kdo by dnes v Čechách chtěl pomoci, tomu šibenice a olovo by zkrátilo jeho život . . . .

Jasně vidíme, že Německu záleželo vždy na tom, aby rozepjalí svá ěrnomoří křídla, aby jimi zadísili sousedy. Od roku 1850 pracovali a dnes možno je nazvati nejpilnějším národem, jenž sečen jako žeňa, dětí a sám odhalívá jest složen z národního karakteru čistě německého, tvrdého a nám nepřátelského. Ať to budiž řečeno, že národní jejich uvědomění, mělo by nám býti vzorem . . .

Karel Beneš nazval nám vývoj a celý postup německé věci, která se drala na Balkán a do Turecka. Nazměřil postup Němců po válce rusko-turecké, jeho snaží, když Rakousko se snažilo tajkáo získati a jeho nápor obrátilo na Maroko, poněvadž Kamerun mu neposkytl co chtělo a na Balkáně srážalo srážku spojenců tehdejších s Tureckem, které zatím vyzbrojilo a kterému poslalo maršálka Goltze. Jak to dopadlo, víme všichni a poněvadž to bylo s jeho neprospech, vyvolalo srážku s Balkany. I osud bulharského jednání byl zhacen, poněvadž Italie se opřela, aby Rakousko napadlo Srby na severu. Jeden člověk nemyslící může ještě dnes tvrditi, že válku nynější prvolal smrt Františka Ferdinanda. Německo za 70 roků přípravy chtělo míti nadvládu a proto se chtělo do války, která mu ji měla dát. Vyjmeme-li pak miliony slepě zaslepilého obyvatelstva, jsou [illegible] a toho je si náš lid vědom. A vůči zvěstování Čechů, proto vystupuje proti nim s bezohledností . . . .

Musíme děkovati osudu, že v hrozné této chvíli nám poslal muže, jakým byl T. G. Masaryk, jenž nelekal se a nezpakoval se ani tehdy, když se jednalo o to, aby měl pracovati pro dražbu věcí. Muž sedmdesátiletý šel, aby zkušeností svých využil ve prospěch národa. On dobře vystihl, kdo i se jeho místo, šel, jsa věren vždy, čemu hlásal a za co bojoval Palacký, Rieger a jiní a co sám hlásal rakouský v roce 1871 nám slíbil samostatnost českého státu a k čemu své slovu dáti i celé smýšlení, že budou pracovati pro samostatnost svého národa.

Vůdce české emigrace Masaryk, se chlí dle slov Zeyerových, že nečeká, který nemá odvahy, aby vo [illegible] jal za své samostatnosti, není hoden, aby žil. — Masaryk vidá a za něho všechen český lid. A je hanba říci, že se naši lidé zříci, kteří lhou po drahých nám věcech, kteří jsou proti nám, proviňují a kteří doufáme, z věrnému [illegible] buďte naši lépe. Zejména chci se již v nocelisat, abychom [illegible] S. S. W. Wilson ve své knize "The State" uznává právo lidu českého na státní samostatnost a uhajuje, že lid český nadělá o právo to volá. My však máme mezi sebou lidi, kteří to, co president před dvaceti lety řekl, neuznávají, nechtí uznávati a já pojdu a budu otvírati těžké brány a budu tem hluchým hřmíceti, že naší víra je poctivá, pojdu po Spojených Státech, jako posel českých vinen a budu hlásati, že je boj nutným a ze padnemeli, padneme jen pod tíží osudu. Naší povinností je pracovati a my musíme věřit ve výsledky. Považte, že lid náš má úsla sjata, a proto obracej se k vám, k jedinému prameni a síle, nebon mu samostatnost zabezpečení.

Pohleďte na Poláky, na Lotyše, Ukrajince, kteří se nemohou s námi rovnati a přece pracují za svobodu, proč tedy my bychom měli zahaleti? Pozorte, ponozte finančně, vždyť záleží takové jednou za půl století se stává. Neštítejte toho co dáte z dejte tolik, aby to byla oběť a oběť musíte cítit. Práce jest mnoho a proto jest nutno, aby mnoho ve fondu bylo. Ptal jsem se, mnoho li poslední volby v Chicagu stály. "$1,648,000," řekl mi krajan Šéma. A nešlo o nic u porovnání s naší věcí, a my sebrali tolik, za týdno to říci. Je to ainuzna a ještě se najdou lidé naši, kteří mluví o zlodějství, hanbou je, že rekonu, že to někdo ukradne. Hanba je, že se najdou lidé, kteří mezi sebou hledáme zloděje a nemíme bystře trpěti lidi takové. Pravda je na pochodu a až vyjde čistá, budeme šťastnými. Nedomýšlejme se, že na bojištích není tak, jak bychom si přáli, krev prolitá musí nám přece svobodu dáti.

Volám Bozne "Zanyncm, nežli se rozdělí . . . volám ja: "**Nezahynem! Idea, právo a pravda nemůže zahynouti! Věřím tomu, že svoboda nám svítá a přijde, ale musíte obětovati zemi, která vás nosila, která vám dala život a vše aby mohla se těšiti z oběti vaší, jež jí přinese volnost!**

Přednáška trvala půl třetí hodiny. Bylo to velike dílo a uctivě díme s Benešovi, za dílo jeho.

Několik členů C. N. S. provedlo sbírku, která vynesla celkem $101.10, mimo $50. které druhý den poslal krajan Cyril Hroneck, ranník na 16. a Williams ul. Nejvíce sebrala paní A. J. Vrkoun [illegible]

Dlouho trvalo, než se účastní si rozešli, rokujíce o hrozných útrapách, jaké nyní musí lid náš snášeti a o úkolech, které mimo jiné v Americe bojovatí.

Italský básník poraněn.

Řím 27. února. Gabriele D'Annunzio, proslulý italský básník, nalézá se v nebezpečí ztráty zraku následkem zranění, které utrpěl při konání povinnosti jako pozorovatel ve vzduchoplavcovském sboru na válečné frontě.

ANGLICKÉ TRAKTORY V ŘECKU.

Na obrázku našem spatřujeme mocné anglické traktory, dopravující na bitevní linii těžká děla.

NEBO CIGARETTES
CORK TIP
5c for 10
Na prodej všude.

Ta nejlepší turecká směs a libovůně je obsažena v cigaretách NEBO.

Bohaté — libovonné — jemné.

Překrásné dárky pro domov, pro děvče, nebo manželku za

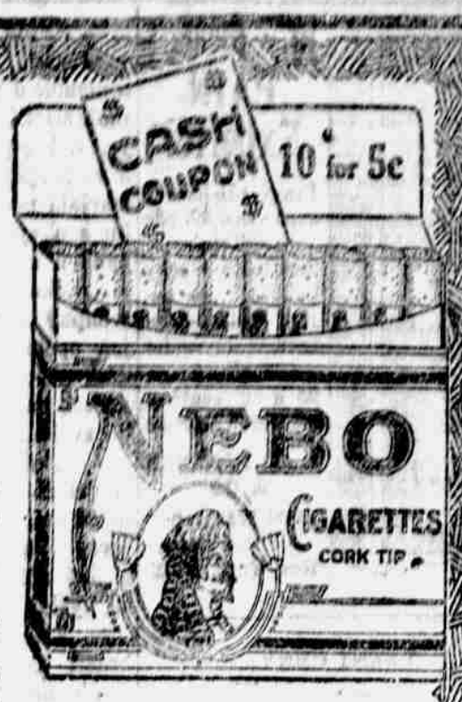

Nebo Kupony, nebo předky z krabiček.
Schránějte je.

Předky z cigaret Nebo mají cenu půl centu hotově, nebo platí co celý kupon na dárky.

Kupon na peníze v každé krabičce.

Pošlete si pro seznam dárků.

NEBO DEPARTMENT
95 First Street, Jersey City, N. J.

P. Lorillard Co., Inc., New York City.—Est. 1760

Dvacátý druhý rok

[illegible] obchodování a kupování dobytka na omažském trhu. Seznam našich zaslíbených domů roste. Před tímto mnozí byli jsme šťastnými získáním služeb [illegible], a dobýtím obchodníkem, vzdát na jeho obchodu [illegible], a 22 letou svojí zkušeností, prokázal [illegible] jeho přátelé [illegible] prodávání krávy, jatovice, býky a telata. [illegible] s nejlepších prodavačů, má na starosti [illegible]

Dejte nám [illegible], že jsme schopni úspěšně prodávat [illegible] se nedělá zmatek. Píšte, telegrafujte [illegible] záležitosti, týkající se dobytka. [illegible] dostanete se vám jak na pracovišti.

JOS. BLISS & SON CO.
kommissionář živým dobytkem, 17-tf
230 232 New Exchange Building
Long Distance Telefon No. 300 SOUTH OMAHA, NEB.

Zlatá žíla píštěl — zaplaťte, až se vyléčíte

Jemný způsob léčení, který vyléčí zlatou žílu, píštěl a jiné rectalní nemoci v krátkém čase, bez lékařské operace. Žádný chloroformový, etér nebo jiný umrtvující prostředek se neužívá. Lék je zaručen v každém případě, přijatém pro léčení a peníze nemusí býti zaplaceny dokud nemoc neodejde. Pište pro knihu o Rectalních nemocech se svědectvím prominentních lidí, kteří byli trvale vyléčeni.

Dr. TARRY, Bee Bldg., Omaha, Neb.

Oznámení úmrtí a díkuvzdání.

V hlubokém zármutku pohroužení oznamujeme tímto všem svým přátelům a známým, že drahá naše manželka, pokud se týče matka, tchýně a babička, paní

Terezie Mlaskačová,

zemřela v sobotu, dne 19. února, 1916 po těžké nemoci, ve věku 72 roku a pohřbena byla v úterý, 22. února za účasti příbuzných a přátel na Českém Národním hřbitově. Zároveň dovolujeme si zdvořile poděkovati všem, kdoz naší drahé zesnulé kdykoliv prokázali nějakou laskavost a dobro, jakož i všem, kdož ji na poslední její cestě doprovodili. Děkujeme také rodině p. J. J. Kaleika, V. Kubcovi, rodině Václava Vonáčky a panim Hemplovým, Kacerovcové a Kellyové za květiny, které na rakev její položily a zvláštní dík vyslovujeme paní Janečkové, místopředsedkyni B. P. J., za řeč, [illegible] při pohřbu pronesla, jakož všem zástupcum a zástupkyním B. P. J. za účast na pohřbu a za věnec, který na rakev její položili. Také děkujeme panu Fr. Jandovi za vzorně vypravení pohřbu. Ještě jednou srdečný dík všem.

FRANTIŠEK MLASKAČ, manžel,
FRANTIŠEK MLASKAČ, v Omaze, JAN MLASKAČ, v Cedar Rapids, Ia., a JOSEF MLASKAČ ve Willow River, Minn., synové a jejich rodiny.

V Omaze, 26. února, 1916.